

Hồi 26

Điểm Cỏ Đồng Hoang

Lệ Tuyệt Linh khen:

- Như cô nương thì kể ra cũng còn can đảm lắm đấy. Tại hạ đã từng gặp nhiều người, trước những cảnh máu đổ, thây phơi, quá khiếp hãi mà xỉu luôn. Cô nương trấn định được tâm thần, để giữ sáng suốt theo dõi diễn tiến được như vậy là đáng khen ngợi lắm.

Đưa tay vuốt ngựa, Hoàng Quân Nhã cười khổ :

- Không can đảm cũng phải can đảm. Chứ còn biết làm sao hơn. Thật sự thì lúc đó tiểu nữ tối mặt tối mày, bất quá tiểu nữ khôi phục lại bình tĩnh nhanh hơn một chút mà thôi.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Lần đầu tiên gặp cuộc chém giết, chính tại hạ cũng khiếp như thường. Dần dần thành quen nên không dao động lắm.

Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi:

- Bây giờ thì cuộc đổ máu đối với đại hiệp thành cơm bữa mỗi ngày...

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Đúng vậy ! Và cần có nữa là khác. Tại hạ đã nói mọi sinh hoạt bắt nguồn từ máu mà.

Hoàng Quân Nhã chột hỏi:

- Theo đại hiệp thì những cuộc chém giết đó chính đáng chăng? Hay sở dĩ có là vì sở thích ?

Lệ Tuyệt Linh lại cười:

- Tại hạ đâu phải là kẻ hiếu sát đâu. Những kẻ bị tại hạ sát hại toàn là những tên bại hoại, dù có chết cũng chưa bù được tội ác mà chúng đã làm. Đành rằng sinh hoạt bắt buộc phải thế song tại hạ không nhắm mắt mà làm. Khi tại hạ cần sự sống thì tự nhiên phải biết quý trọng mạng sống của đồng loại chứ. Cho nên nếu có kẻ nào ngã gục dưới đao của tại hạ thì kẻ đó phải là phi nhân loại.

Rồi chàng trầm giọng tiếp:

- Nhưng tại sao cô nương hỏi thế ?

Hoàng Quân Nhã đáp:

- Chỉ vì tiểu nữ muốn biết quan niệm của đại hiệp về những cuộc xung đột trong giới giang hồ vậy thôi. Bởi tiểu nữ thấy hễ có xung đột là đưa nhau đến sự chém giết, chứ không thể kết thúc bằng một cuộc hòa giải. Tiểu nữ cũng hiểu, phạm là kẻ phạm tội ác là phải đền tội, nhưng không có biện pháp nào khác hơn là sự giết người sao ? Mình không cảm hoá được họ sao hả đại hiệp ?

Lê Tuyệt Linh thở dài:

- Cảm hoá kẻ xấu thành tốt là một điều rất đẹp, song việc làm này đòi hỏi sự kiên nhẫn của song phương và chỉ giới hạn trong một mức độ nào đó thôi. Khi kẻ ác mất hết lý trí rồi thì đừng mong đem lời hay ý đẹp mà thuyết phục chúng. Dung dưỡng chúng là vun bồi cái nguồn gốc đại họa đó. Cũng như người thợ vườn đừng tiếc rẻ một vài cây cỏ mọc hoang, có như vậy mới tạo cho mảnh vườn một vẻ đẹp toàn vẹn. Đời là một khu vườn, nhân loại là hoa, là cây cỏ. Đời muốn đẹp thì phải dẹp sạch những con người xấu xa. Khách giang hồ chân chính là những người thợ làm vườn có óc thẩm mỹ và biết quý trọng khu vườn.

Hoàng Quân Nhã cất giọng trầm buồn:

- Dù sao tránh được việc sát sinh cũng là điều tốt đó thưa đại hiệp.

Lê Tuyệt Linh nhìn nàng một lúc rồi hỏi:

- Hẳn là Hoàng cô nương có một ấn tượng tốt đẹp về tại hạ?

Hoàng Quân Nhã mỉm cười:

- Đại hiệp là một bậc anh hùng, có nghĩa khí , tiểu nữ ...

Lê Tuyệt Linh khoát tay:

- Tại hạ chỉ là một kẻ cướp, một kẻ chuyên đánh thuê, không hơn không kém.

Hoàng Quân Nhã trở mặt:

- Thật vậy à ?

Lê Tuyệt Linh gật đầu:

- Bất quá tại hạ còn một điểm lương tâm. Tại hạ còn biết thẹn về hành động của một kẻ cướp, tại hạ còn nói theo đạo nghĩa.

Qua phút giây sững sờ, Hoàng Quân Nhã cười nhẹ:

- Có lương tâm, có đạo nghĩa là đủ rồi. Đại hiệp dám nhìn nhận mình là kẻ cướp, điều đó chứng tỏ một can đảm mà chỉ người hùng mới có. Và như vậy là đáng phục hơn bọn ngụy quân tử, giả đạo đức.

Rồi nàng hỏi:

- Tại sao đại hiệp chọn cái lối sinh hoạt đó?

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Cho rằng yêu tự do, thích tự tại, không chịu nổi một câu thúc nào, bất cứ từ đâu. Cho rằng là kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh. Hay là muốn gieo khiếp đảm trong lòng những người có máu mặt. Giả như cái lý lẽ đó đúng thì cũng chỉ đúng một phần nhỏ thôi. Mà cái nguyên nhân chính là tại hạ lúc mới bước vào giang hồ, đã lỡ dẫm chân trên con đường đó rồi. Dần dần thành quen, dần dần thành thích, cuối cùng thì muốn rút chân cũng chẳng làm sao rút được. Huống chi, đã muộn rồi...

Hoàng Quân Nhã áp ứng:

- Có gì là...muộn đâu ?

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Trên thế gian có bao nhiêu hạng người là có bấy nhiêu nghề nghiệp. Người ta cứ chọn nghề thích hợp mà làm. Cũng có người bất đắc dĩ mà làm, hoặc chọn làm mà làm, rồi hoàn cảnh tạo cho thói quen, cuối cùng thích hợp cũng như không thích hợp, cũng phải tiếp tục mà làm. Tuy nhiên đến một thời gian nào đó sẽ cảm thấy chán, song đã muộn màng rồi. Tại hạ cho là muộn màng vì không ai đi được nửa con đường mà có cái gan trở lại điểm khởi hành để chọn một nẻo khác. Người ta thường sợ cái bờ ngõ, ngưỡng ngấp đó, cô nương ạ. Riêng về tại hạ thì hoàn cảnh không thuận tiện nữa để cho mình quay đầu, bởi ân oán tình cừ chưa thanh toán xong, sự oan nghiệt vẫn đeo đuổi mình ở bất cứ nơi nào, nó sẽ lôi cuốn mình trở lại con đường cũ. Và chỉ có trên con đường cũ mình mới rộng đất dụng võ thôi.

Hoàng Quân Nhã tắc lưỡi:

- Tiểu nữ thấy con đường do đại hiệp chọn rùng rợn quá.

Lệ Tuyệt Linh thở dài:

- Tại hạ đã nói là nghiệp dĩ mà! Nhu nhược là tự diệt, tàn khốc thì mới sinh tồn. Hắc đạo là thế đó.

Rồi chàng tiếp:

- Tại hạ phá hủy cái ấn tượng tốt đẹp nơi cô nương, chắc là cô nương thất vọng lắm.

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Trái lại là khác. Tiểu nữ càng khâm phục đại hiệp hơn, ở cái chỗ dám nhìn thẳng vào sự thật. Có can đảm tự phê bình mình thì đã là người hùng rồi. Lại có lương tâm, có nghĩa khí thì dù là đại hiệp đi trên hắc đạo, thì ở cuối con đường vẫn là cái

đích cao cả, cái đích diệt gian trừ bạo, chen mình trong hàng ngũ kẻ cướp để trừng trị kẻ cướp, đó là một chủ trương phi thường.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Theo với bọn tại hạ, cô nương có hối hận chẳng?

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Chẳng bao giờ. Trái lại còn ham thích là khác. Trong tương lai tiểu nữ sẽ được bảo vệ an toàn.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Bằng hữu của tại hạ sẽ đảm trách việc đó !

Hoàng Quân Nhã mơ màng:

- Không còn nơi nào khác ư?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Hiện tại chỉ có địa phương đó là an toàn cho cô nương

Trầm ngâm một chút Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Có người theo dõi các vị ?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Phải ! Tuy cừu nhân lợi hại song bọn tại hạ không ngán sợ. Cô nương cứ yên trí, bọn tại hạ sẽ cố gắng chu toàn cho cô nương khỏi bị phiền phức và liên lụy.

Thân Xương Ngọc ở phía trước, đợi cho cả hai thep kịp góp chuyện với họ cho vui đoạn đường dài. Một lúc sau, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Lão ca đoán xem Hắc Lâu sẽ sai phái bọn nào theo dõi chúng ta?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Khó mà biết đích xác nhân vật nào sẽ được giao phó nhiệm vụ đương đầu với chúng ta, bất quá ta đoán lực lượng đó phải hùng hậu, do những tay cực kỳ lợi hại điều khiển. Bởi Tào Nghệ thừa hiểu bọn ta là những ai rồi. Ta nghĩ rất có thể Tào Nghệ huy động toàn bộ nhân số trong Hắc Lâu đấy.

Lệ Tuyết Linh cảm hờn:

- Nếu Tào Nghệ dốc toàn lực lượng định quyết một cuộc thư hùng thì liệu hai ta có cơ thủ thắng không ?

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Rất ít hy vọng.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Đệ cũng thấy như vậy ?

Thân Xương Ngọc lộ vẻ tàn khốc:

- Vô luận là thế nào, bọn chúng cũng sẽ phải trả giá đắt, ít nhất hai chúng ta cũng đổi được một nửa nhân số của y.

Lệ Tuyết Linh cười:

- Cái đó đã hẳn rồi.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Nếu về kịp Trung Điền Sơn thì vấn đề sẽ trở nên dễ dàng hơn. Bằng chúng có chặn đường thì biện pháp đối phó cần thiết là tốc chiến tốc thắng.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đệ hoàn toàn đồng ý!

Thân Xương Ngọc suy tính một lúc:

- Rất có thể bọn chúng theo kịp bọn ta!

Lệ Tuyết Linh lại gật đầu:

- Có thể lắm ! Vì chúng ta bị cái việc ước hội với Bạch Liên Bình làm chậm trễ hành trình một thời gian. Dù chỉ mất ba bốn hôm song mấy hôm đó rất đủ cho cuộc săn đuổi của Hắc Lâu.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Vả lại người không thể thất tín với Bạch Liên Bình cho nên bọn chúng sẽ theo kịp chúng ta là cái chắc.

Lệ Tuyết Linh cười khổ:

- Thì đành là phải có cuộc chạm trán dọc đường!

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Cứ cẩn thận đề phòng, còn việc gì đến phải đến, tự nhiên sẽ đến. Chúng ta không ngăn chặn được.

Thoáng nhìn qua Hoàng Quân Nhã, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Nàng có làm vướng bận gì lão ca chăng ?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Hỏi bằng thừa. Vướng bận thì sao chứ? Việc đã rồi mà.

Lệ Tuyết Linh nhìn ra phía trước:

- Chúng ta tìm một chỗ nghỉ tạm chứ lão ca?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải! Sắp đến ngõ rồi.

Họ có thể đi luôn suốt ngày song họ cần dưỡng sức ngựa, họ cũng cần phải nghỉ đến Hoàng Quân Nhã, nàng chưa quen với lối bên ba của khách giang hồ. Hiện tại nàng mệt phờ như không còn gượng được nữa.

Lệ Tuyệt Linh an ủi:

- Sắp đến nơi thuận tiện cho chúng ta nghỉ ngơi một lúc đó cô nương. Cố gắng lên!

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Còn xa lắm không đại hiệp?

Lệ Tuyệt Linh đáp:

- Độ mười dặm đường nữa thôi. Tại hạ còn nhớ phía trước kia có một cái quán nhỏ chuyên bán những vật dụng cho khách lữ hành.

Thân Xương Ngọc lau mồ hôi mặt:

- Nghe nói đến quán là ta bắt thèm rượu ngay.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Đệ bảo đảm đến đó rồi là lão ca sẽ có rượu uống bằng thích.

Thân Xương Ngọc gật gù:

-Tánh ta nếu không uống thì thôi, chứ uống thì phải uống bằng thích, nhất định không chịu bỏ dở dang.

Mười dặm đường với sức ngựa chẳng có nghĩa lý gì, dù ngựa chạy chậm đến đâu. Trong khoảnh khắc họ dừng lại trước quán. Quán là một gian nhà cỏ, dựng lên dưới một tàng cây, không lớn lắm, bên trong chỉ có mấy chiếc bàn và ghế bằng gỗ tạp. Quán và bàn đều xiêu vẹo như nhau chứng tỏ sinh ý không được thịnh vượng lắm. Khách lữ hành dừng lại, chủ quán đơn dả chạy ra nghinh tiếp, mừng như bắt được vàng. Vào quán rồi, chọn bàn xong, Lệ Tuyệt Linh vừa lau mồ hôi vừa bảo chủ quán dọn ra một bữa ăn đúng cái mức khả năng có thể cung cấp.

Dĩ nhiên chàng cũng gọi luôn rượu, thứ nhất hạng trong quán.

Thứ nhất hạng ở một ngôi quán nghèo chỉ là thứ mạt hạng ở những nơi khác, bất quá chỉ là một cách nói mà thôi.

Không khí oi bức lạ lùng. Gió như cũng ngại cái nóng thiêu đốt người tại đây mà không dám bén mảng.

Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc luôn tay lau mồ hôi, lau khô lớp này là lớp khác lại tuôn ra. Họ thở phì phì nhìn quanh quán, rồi nhìn ra đường, không ai nói với ai tiếng nào nữa.

Không lâu lắm, chủ quán mang thức ăn và rượu lên.

Thân Xương Ngọc chụp bình rượu rót liền hai chén, y một và Lệ Tuyệt Linh một.
Hoàng Quân Nhã không uống được rượu, cả hai cũng không ép.

-----o o O o o-----